

водителитѣ, когото мислѣхъ за попъ,¹⁾ взе командата на парахода и се разпреди машината да дѣйствива полегка. Заплашванията на моята личностъ, както и на персональтѣ на парахода, продължаваха да ставатъ по-опасни, а възстанниците по-разявени. При такива обстоятелства и споредъ твърдението на войводата, че той ималъ човѣкъ, който знаелъ да управлява машината, отстѣпихъ на силата.

В. — Въ този моментъ имаше ли нѣкой при васъ отъ другитѣ пасажери, който да е билъ свидѣтель на тая сцена?

О. — Да. Видинскиятъ каймакаминъ и раховскиятъ капитанъ-де-портъ.

В. — Бѣше ли ви извѣстенъ пункта, кждѣто възстанниците искаха да слѣзатъ?

О. — Азъ отидохъ пакъ на капитанскиятъ мостъ и при мене съ насоченъ револверъ стоеше единъ отъ водителитѣ, като ми каза да ги извадя на Козлудуй; той сжщиятъ ми указа пункта, кждѣ трѣбва да спра парахода, точно между едно черкезко село и едно турско беклеме. При това той ми напомни, че понеже тука Дунавъ е плиткъ, то азъ трѣбва съ най-голѣма осторожностъ да слѣдя за хода на парахода, като ме заплашваше, че въ случай би засѣдналъ парахода въ пѣсъка, азъ ще бѣда веднага застрѣлянъ. Щомъ доближихме до тоя пунктъ, азъ обърнахъ прѣдната часть на парахода къмъ плитката вода, а възстанниците въ това врѣме сами си туриха моста и веднага започнаха да излизатъ въ стройни войнишки редове. Най-напрѣдъ излѣзе единъ отъ водителитѣ съ развитъ байракъ и съ трѣба.

¹⁾ Разбирай попъ Сава Катрафиловъ, родомъ отъ Разградъ или изъ разградскитѣ села; попствувалъ въ сѣверна и южна България и на всѣкждѣ оставилъ приятни анекдоти. Грѣшната му мирска душа не могла да се побере подъ расото, затова уловилъ пушката.